

Jiří Munk Se Spolužáky Na Gymnáziu

Tohle je naše třída na dvoře gymnázia v Dušní ulici. Stojím v druhé řadě úplně nalevo.

Nahoře vpravo je můj kamarád Petr Rossler, který byl taky za války v koncentračním táboře. Odjel prvním transportem do Lodže a se svým bratrem přežili Osvětim. Ztratil rodiče, a protože váleční sirotci měli možnost vystěhovat se, odstěhovali se oba bratři do Austrálie, pravděpodobně v roce 1948. To proto, že po válce byl dost velký zájem o židovské sirotky. Židovské rodiny hlavně v Austrálii nebo Kanadě se nabízely, že je přijmou. Petrovi a jeho bratrovi se povedlo vystěhovat, přestože tu měli strýce. Oba bratři se usadili v Austrálii a založili rodiny. Můj spolužák se stal chemikem a jeho bratr slavným architektem. Nedávno dostali v restitucích nějaký majetek po strýci. Rossler byl můj jediný židovský kamarád ve třídě.

Naše gymnázium bylo v Dušní ulici, dnes je tam obchodní akademie. Tehdy gymnázia procházela obdobím chaotických proměn, měnila svůj charakter, pořád se stěhovala. Já jsem se v tom nevyznal. Jenom za dobu, kdy jsem studoval, jsme se sloučili asi se čtyřmi dalšími gymnázii. Nejdřív jsme byli jenom chlapecké gymnázium, pak došlo ke sloučení s dívčím gymnáziem, následně zase k odtržení dívčí větve a na konci už bylo gymnázium zase smíšené.

Přihlásil mě tam strýček Pavelka, u kterého jsme po válce žili. Bydleli jsme u něj, protože po válce jsme byli tak chudí, že jsme neměli co na sebe, ani kde bydlet.

To proto, že náš dům v Brandýse maminka prodala a my ztratili peníze za něj kvůli měnové reformě. To si člověk vůbec nedokáže představit, v jaké se ocitla situaci. Dlouho po válce maminka věřila, že tatínek se vrátí, i po tom, co ho už prohlásili za mrtvého. Maminka vlastně neměla žádné vyšší vzdělání, ani maturitu. Měla pouze střední obchodní školu a nějaké obchodní kurzy a v praktickém životě si vůbec nedokázala poradit. Byla zvyklá, že všechno dělal tatínek. Tenkrát takových žen bylo asi víc. Naštěstí si nás vzali k sobě Pavelkovi, takže jsme se přestěhovali do jejich nevelkého bytu v Praze. Kdyby nebylo strýčka Pavelky, pravděpodobně bych ani nezačal chodit do školy. Vzal mě nejdřív na měšťanku a pak mě zapsal do gymnázia. Maminka snad vůbec

nevěděla, kam jsem chodil. Dokonce se na mě nikdy do gymnázia nepřišla ani zeptat. Musela jen podepisovat žákovskou knížku. Už na gymnáziu jsem proto byl úplně samostatný a vzhledem k naší ekonomické situaci jsem si přivydělával brigádami o prázdninách.